SD

Dit artikel is exclusief voor abonnees, maar we bieden het je **gratis** aan. Zo kan je kennismaken met Gazet van Antwerpen.

Toulouse, Winter, Luna en Jules De Cock, zussen en met ‘Schwe Schwes Schwester Schwestern’ collega’s in het theater. © Nattida-Jayne Kanyachalao

Vier zussen De Cock maken samen één toneelstuk over scheiden: “Onze ouders mochten niet meedoen”

ANTWERPEN Wat doen vier zussen met een boon voor theater? Samen een voorstelling op poten zetten, zoals Luna (26), Winter (23), Toulouse (21) en Jules (19) De Cock. “Knallend veel ruzie kunnen wij maken, maar ook evenveel plezier.”

Ilse Dewever

23 september 2026 om 11:30

Luisteren Delen

Maak ons je Google-favoriet!

Bij Tsjechov maken ‘de vier zusters’ deel uit van een toneelstuk, maar onder de naam Compagnie Schwestern brengt Citta met Luna, Winter, Toulouse en Jules vier Antwerpse zussen rond de tafel. Net als hun ouders, Sophie Derijcke en Michael De Cock, zijn ze actief in het theater. In de voorstelling *Schwe Schwes Schwester Schwestern* maak je als toeschouwer even mee deel uit van hun gezin.

Hoe kwamen jullie er toe om alle vier een theateropleiding te volgen?

Luna: “Als kinderen gingen we weleens met mama of papa mee naar de schouwburg, als ze moesten spelen. Of ze namen ons mee naar interessante kindervoorstellingen. Maar onze ouders hebben ons zeker niet gepusht om het theater in te gaan. Integendeel, mama heeft ons vaak gewaarschuwd

dat het geen makkelijk pad is. Zelf heb ik eerst Taal- en Letterkunde gestudeerd, maar het theater bleef trekken.”

Winter: “We zijn nu alle vier bezig met theater, maar onze opleidingen verschillen enigszins. Toulouse en ik zijn nu net afgestudeerd: zij in Drama/Acteren aan het Brusselse RITCS, ik studeerde Woord aan het Antwerps Conservatorium. Daar begint Luna nu aan haar master in Kleinkunst, terwijl Jules aan het RITCS het tweede jaar Drama/Acteren aanvat. En dan hebben we nog een broer Sem, maar die is pas 16 en hij studeert Sportwetenschappen.”

ben het script van *Schwe Schwes Schwester Schwestern* ook zelf geschreven. Was het lang zoeken naar een on

rainstormend kwamen we vlug uit bij de scheiding van onze ouders zeven jaar geleden. Het verhaal lag dus voor onze neus. Me
n kozen we voor een persoonlijk en tegelijk universeel thema.”

personages zijn een uitvergrote versie van onszelf en dragen onze eigen namen. Sommige scènes zijn bijna uit het leven gegre
verhaal zo echt is, borrelen de emoties soms vanzelf op, zodat je ze bijna niet meer hoeft te spelen.”

deze voorstelling te maken en te spelen zijn er thema’s naar boven gekomen waar we voorheen zelden over spraken. Het stuk
kinderen met een scheiding omgaan, en tegelijk legt het de dynamieken tussen *siblings* bloot. Als kind verander je sowieso als
naar ook de band tussen de zussen verandert. Dat hadden we niet zien aankomen.”

> **“Al brainstormend kwamen we vlug uit bij de scheiding van onze ouders zeven jaar geleden. Het verhaal lag dus voor onze neus”**
>
> Jules De Cock

De scheiding van hun ouders inspireert de zussen De Cock tot een theaterstuk: “De personages zijn een uitvergrote versie van onszelf en dragen onze eigen namen.” © Nattida-Jayne Kanyachalao

Wat doet dat met zussen, zo’n scheiding?

Luna: “Hoe kinderen met een scheiding omgaan, hangt ook samen met hun leeftijd, beseften we. Toen papa het huis uitging, was ik 19 jaar. Als oudste heb ik dat anders beleefd dan Jules, die toen 11 was. Door de scheiding is mijn kijk op de liefde wel veranderd, en dat bedoel ik niet per se alleen negatief. Met een partner kan een relatie opgeheven worden, maar op zussen en broers kan je altijd terugvallen. Ook al maak je knallende ruzie, je weet dat het altijd weer goed komt. Van zussen kan je nooit scheiden.”

Winter: “Los van de scheiding gaat het stuk ook over het punt waar we als zussen nu staan: dat we nog allemaal thuis wonen. Dat vind ik bijzonder aan ‘zussen zijn’: dat je samen opgroeit en een lange tijd bij elkaar woont, maar dat er dan een punt komt dat je besluit het huis uit te gaan. Als zussen zijn we stilaan klaar om de wereld in te trekken en toch voelt dat voor iedereen anders.”

Hoe reageerden jullie ouders op het stuk?

Jules: *(snel)* “Ze wilden graag meespelen, maar dat mocht niet van ons.”

Luna: “We waren bang dat ze het stuk te persoonlijk zouden nemen. Ik denk dat het aanvankelijk wel hard binnenkwam, maar ze hebben daar nooit iets over gezegd.”

Winter: “Bij de voorbereiding en het opvoeren van het stuk hebben ze ons ook wel logistiek geholpen. Door chauffeur te spelen, kostuums te wassen,... Mama verkocht onze merchandising, papa hielp met afbreken.”

LEES OOK.
Op stap met Michael De Cock: “Een uitzicht op de stad wekt je fantasie tot leven”

Heeft het stuk jullie onderlinge band veranderd?

Toulouse: “Toch wel, ik had niet verwacht dat we door de voorstelling als zussen dichter naar elkaar toe zouden groeien. En dat onze ouders die daarvoor niet meer tegen elkaar spraken dat door de voorstelling toch weer zijn gaan doen.”

Luna: “Heel ontroerend, hoe we tijdens de voorstellingenreeks in een restaurant in Oostende plots weer met zeven aan tafel zaten. Alsof onze ouders door onze samenwerking in het theater even hun wrok en verdriet opzij konden schuiven. Ze zijn heel trots op ons gezelschap en ik denk dat ze dat gevoel ook met elkaar kunnen delen.”

Jules: *(grapt)* “Wie weet maken we op een dag ooit wel een voorstelling met ons zevenen.”

> **“Het stuk heeft onze onderlinge band veranderd. Plots zaten we weer met zeven aan tafel. Alsof onze ouders door onze samenwerking in het theater even hun wrok en verdriet opzij konden schuiven”**
>
> Luna De Cock

Afgelopen zomer hebben jullie het stuk op locatie gespeeld. Hoe waren de reacties?

Luna: “Lovend, en dat zowel op Theater aan Zee, als op de Zomer van Antwerpen. Veel toeschouwers vonden de zussenband treffend weergegeven.”

Toulouse: “Mensen van de oudere generatie zeiden dan weer dat ze dat herkennen, zo’n groot gezin. Wij zijn dan wel met vijf kinderen, maar zij waren destijds ‘met z’n negenen’, of met nog méér kinderen. Dat geeft ook aan hoeveel meer broers en zussen men vroeger doorgaans had.”

Jules: “Het grootste compliment kwam van mensen die alleen waren komen kijken en zeiden nog eens terug te willen komen. Maar dan met hun zussen.”

Zussen De Cock op de planken in ‘Schwe Schwes Schwester Schwestern’. © Yvan Mahieu

Smaakt *Schwe Schwes Schwester Schwestern* nu naar meer? Blijven jullie als zussen samen theater maken?

Luna: “Dat zou me fijn lijken, vooral het samen spelen is geweldig. Ook al was het maken niet altijd makkelijk.”

Winter: “Repetities zouden waarschijnlijk anders verlopen, als we later elk een eigen stek hebben. We zitten dan niet meer op elkaars lip.”

Jules: *(weifelend)* “Ik weet niet of ik met jullie dag in dag uit wil samenwerken. Dit was leuk, maar ook ‘knallend’. Knallend veel ruzie kunnen wij maken, maar ook evenveel plezier.”

Toulouse: “Gelukkig is de technieker er dan om te zeggen: ‘Meisjes, genoeg nu!’”

‘Schwe Schwes Schwester Schwestern’, op tournee vanaf 30/9 in Schouwburg De Kern in Wilrijk. www.huubcolla.be

Antwerpen **Lokale vrije tijd en cultuur** **Citta** **Tips cultuur**

Fout gezien? Laat het ons hier weten.

Met een abonnement draag je bij aan betrouwbaar regionaal nieuws.

Abonneer nu